

foreningerne. Jeg vilde sætte Pris paa, om det ogsaa var sket i det her foreliggende Tilfælde, idet jeg tror, jeg har Ret, naar jeg siger, at det Forhold, her er Tale om, er et Forhold, som har den allerstørste Betydning for de mindre Landbrugere. Det er sikkert ofte dem, som blive skuffede ved Handel med Kreaturer. Jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister, hvis der fremtidig bliver givet ham Lejlighed til at spørge ude i Landbokredse, hvad man maatte mene om dette eller hint, at han da ikke glemmer Danmarks Husmandsforeninger.

Alfred Christensen: Ved Fremsættelsen af nærværende Lovforslag fremkom den højtærede Justitsminister i sit Foredrag med følgende Udtalelse: „Men det er en Uting, at Borgerne drages bort fra de grundlovbestemte Domstole, som skulle afgøre Tvistigheder mellem Borgerne“. Disse Ord skulde indprentes, de skulde staa paa de offentlige Bygninger, og særlig skulde de staa her i Rigsdagssalen med gyldne Bogstaver, thi det er en af vor Grundlovs Garantier, at den fordeler den lovgivende Magt, den udøvende Magt og den dømmende Magt og lægger den dømmende Magt over til Domstolene. Det er den Garanti, der gives Borgerne for en ensartet og retfærdig Afgørelse, saa god som Mennesker nu en Gang kunne skaffe den. Efter denne Udtalelse, som jeg ganske billiger — den er som talt ud af mit Hjerte —, skulde man tro, at den højtærede Justitsminister og jeg med Letthed maatte kunne blive enige om den foreliggende Sag, og jeg kan tilføje, at det er saamænd ogsaa mit Haab, at vi skulle blive det, thi af alle de Bemærkninger, den højtærede Minister er fremkommen med saavel i sit Foredrag som i Bemærkningerne til Lovforslaget, kan jeg se, at nogen principiel Modsætning findes ikke mellem den højtærede Minister og mig i denne Sag. Men den højtærede Minister er undergiven Paavirkninger, dels venskabelig Paavirkning fra een Side, dels Tvangspaavirkning fra andre Sider, hvilket gør, at hans Stilling ikke er saa fri, at han kan vælge, hvad han maaske helst selv vil.

En Ting, kan jeg sige, har undret

mig, nemlig denne, at der her af en Justitsminister, der hylder det samme Princip som jeg, at Borgerne have en af Grundloven garanteret Ret til at faa deres Sager afgjorte ved de grundlovbestemte Domstole, fremsættes et Forslag om denne saakaldte Voldgift netop som en tvungen Voldgift, og som i Virkeligheden slet ikke er Voldgift, thi i Begrebet Voldgift ligger, at begge de stridende Parter hver vælger sin Tillidsmand, men her tvinges en Part til, naar han ikke i Forvejen har taget Reservation, at lade sin Sag afgøre af Folk, som han er allerdaarligst tjent med at have til Dommer. Her i Byen føde vi jo ikke smaa Føl og Plage og Heste op, det gøre de Herrer Agrarer; her i Byen bruge vi Heste i meget stort Omfang, tidligere til Sporvogn, nu til Drosker, Hærskabskøretøjer og Arbejdskørsel. Bybefolkningen køber Hestene ude paa Landet, og derfor kan man ikke forbavses over, at Landboforeningerne sige, det er en herlig Domstol, som lægger Afgørelsen af alle Husdyrsager i Landboernes egen Haand, og hvor Værnetinget sættes derude, hvorfra Hestene komme, men man kan heller ikke forarges over, at vi andre, som købe Hestene, sige: Den Afgørelse ere vi ikke paa Forhaand tilfredse med, thi vi have i Virkeligheden ikke nogen Garanti for Sagens rette Undersøgelse; naar vi endelig skulde gaa til Voldgift, maatte Voldgiftsretten sættes paa det Sted, hvor den købte Hest befinder sig, saaledes at Voldgiftsdomstolen kunde se Hesten i Stedet for at sidde ovre i Jylland og snakke om en Hest, som maaske er i København, og som den aldrig har set. Jeg har fremdraget Eksempler paa, at Voldgiftsretten ikke vilde tage en Dyrlægges Maal for gode Varer, men lod passere en Mangel paa to Tommer paa en Hoppe. Det var en Hoppé, der var bleven solgt som Vallak, og den skulde altsaa være to Tommer større, og alt dette fik af den Voldgiftsret, som sad paa Landet og dømte, Lov at passere. Alt det kender den højtærede Justitsminister, og dette Tings ærede Medlemmer ville kende det af de Eksempler, jeg fremdrog under Finanslovsforslagets første Behandling, Eksempler, som jeg ikke selv fandt paa, men som ere rubricerede i „Ugeskrift for Retsvæsen“. Naar nu den